

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2023, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/Hyperliteratura
www.Tiktok.com/@ed.Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/SONI

Redactor și tehnoredactor: Dan Iancu
Corector: Dragoș Cărbuneanu

Tiraj I (noiembrie 2023): 1.500 de exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSE, ANDREI

Soni : roman / Andrei Ruse. - Ed. a 5-a, reviz.. - București : Hyperliteratura, 2023

ISBN 978-606-9671-31-3

821.135.1

Andrei Ruse

SONI

ediția a V-a, aniversară

Capitolul 1	
Moartea nu se pune la întreținere.....	9
Capitolul 2	
Terapii de rămas-bun.....	27
Capitolul 3	
Oamenii trăiesc pentru lucruri simple.....	47
Capitolul 4	
Cutiamilei.....	55
Capitolul 5	
Supereroi și sfinți.....	69
Capitolul 6	
Hamlet purta Calvin Klein.....	75
Capitolul 7	
Pisica neagră.....	97
Capitolul 8	
Filmele românești sunt de căcat.....	103
Capitolul 9	
Bob Dylan e normal.....	127
Capitolul 10	
Trainspotting.....	149
Capitolul 11	
Cum să devii nemuritor.....	159
Capitolul 12	
Halucinații second hand.....	181
Capitolul 13	
Cercul mutrelor triste.....	197
Capitolul 14	
Metamorfoza.....	221
Capitolul 15	
Epilog.....	237

Capitolul 1

Moartea nu se pune la întreținere

A doua zi totul s-a întors pe dos. Dimineața a fost unul dintre acele momente când nu ai voie sub nicio formă să fii singur. Tocmai atunci, când orice prezență umană, chiar și sforăitul sâcăitor al Danei, m-ar fi făcut să mă simt mai puțin bolnavă, m-am trezit singură.

Și era ca și cum ceva foarte scârbos s-ar fi plimbat prin tot corpul meu. Un fel de vierme, târându-se mai întâi prin craniu, șerpuiind chinuit între creier și os, apoi alunecând pe ceafă, pe spate, până spre coapse, ocolind numai puțin vaginul. Îmi doream să iasă pe-acolo, oricât ar fi durut. Dar el își continua drumul fără să dea doi bani pe fantezia mea, lăsând dăre cleioase, luând-o pe piciorul drept și înapoi, prin față, sub abdomen, rotindu-se în jurul tuturor organelor și al intestinelor, pe sub sâni, întărindu-mi sfârcurile, prin gât după aceea, pe sub gingii și înapoi în creier.

Am vrut să îmi dau cu puțină apă pe față, să mă dezmeticesc. Însă când am intrat în baie și am văzut plăcile mari de gresie și de faianță, mi-am amintit de toate superstarurile care au murit pe budă. M-am gândit la Elvis, mi l-am imaginat dându-și duhul

ca un porc într-o nenorocită de baie, fără să poată face absolut nimic decât să conștientizeze, poate, că acela urma să fie ultimul peisaj pe care avea să-l vadă vreodată. M-am gândit cum a zăcut trupul lui rece și slinos acolo, până când Regele să fie descoperit după mult timp cu pantalonii în vine și ceva urme de rahat uscat pe cur.

Da, m-am spălat la chiuveta din bucătărie în dimineața aia.

Aproape că mă bufnea râsul, de ce să mint? Cancer la stomac? Șanse mici? Eu?! Cum pizda mă-sii? Cum?! Toată viața mea, tot ce am crezut eu că e important s-a dus dracului într-o secundă. M-am gândit că poate asta trebuia să realizez și gata. Am tot sperat că visez, că în scurt timp urmează să mă trezesc, știind că n-a fost decât un coșmar de căcat.

Exact în clipa aceea un tâmpit lovit de o mașină cu trei ore în urmă ieșea cu bine dintr-o operație complicată, doi vecini de-ai mei se trezeau morocănoși pentru a pleca la serviciu, în Africa o antilopă reușea să scape de un leopard fioros și se îndrepta, fără să știe, spre două leoaice săturate. Trei maidanezi se căcau pe Colentina, unui taliban nu i se detonase bomba într-o intersecție din Israel. În garsoniera mea însă, nicio minune. Nici în clipa aceea, nici în următoarele.

Deși viața nu e despre astea, nu m-am putut abține: școala, jobul, telefonul, replica cea mai bună, magazinul preferat de țoale, culoarea capacului de veceu, becuri sau spoturi, mobilă de culoare închisă sau mobilă de culoare deschisă, natural sau imitație, locurile de agățat sau doar locurile de întâlnire cu ai mei, muzica și-așa mai departe, toate astea acum nu însemnau nimic.

Mi-am repetat numele de câteva ori până și-a pierdut sensul și a devenit o adunătură de sunete. M-am uitat în oglindă – arătam ca dracu'. M-am uitat la ceas – nu trecuseră nici zece minute de când eram în picioare și mi-am dat seama că toate diminețile mele urmează să fie la fel.

Mi-am deschis mobilul. Peste vreo douăzeci și ceva de mesaje de la maică-mea.

Mi-am amintit atunci că uitasem să sun la birou și ar fi trebuit să fiu acolo de vreo jumătate de oră. Am sunat. Mi-am luat concediu toată săptămâna, cât mai rămăsese. Le-am spus că sunt foarte răcită, nu că muream. Radu, evident, a făcut ceva figuri, dar nu mai puteam eu de crizele lui și de faptul că rapoartele creditelor nu erau gata.

M-am întins pe jos în mijlocul casei și mi-am aprins o țigară. Televizorul închis, laptopul închis, luminile închise. O liniște groaznică. Mă gândeam la cancer.

Știam un unchi care murise destul de recent din cauza asta. Nu-l cunoscusem, era o rudă îndepărtată, auzisem în trecut de la maică-mea, nici nu mai știu când. N-am fost niciodată genul apropiat de familie. Tot timpul rudele mă plectiseau teribil, erau prea curioase și, chiar dacă nu le cereai o părere, aveau mereu pregătit un sfat inutil pentru orice. Niciodată n-am înțeles de ce oamenii, când îmbătrânesc, se cred exemple de urmat. În fine. Dă-i dracu'! Cancer.

Aproape toate cunoștințele mele aveau pe cineva apropiat cu cancer. Dacă nu, aveau alte cunoștințe care sufereau de cancer. Cancer în sus și cancer în jos, cancer în presă, cancer în reviste, în filme, în cărți, la știri, reclame cu medicamente preventive, superstaruri cu cancer, statistici cu mii de morți de cancer, boala secolului era peste tot și n-auzisem de mulți pe care să-i ierte. Boala secolului era la mine în garsonieră, netrecută la chirie, și îmi zâmbea.

Să te fut, cancerule!

Stăteam întinsă și admiram tavanul, ce devenise un fel de ecran pe care se proiectau momente idioate din viața mea. Mai trăgeam din țigară și împrăștiam fumul peste imagini.

I-am înjurat pe toți care mi-au venit în minte, fie că-i cunoșteam, fie că nu. Am vrut să-l înjur și pe Dumnezeu, dar am decis să nu-l bag încă în oală pentru că aș fi fost o ipocrită să aduc vorba de el tocmai acum. Urăsc oamenii care devin credincioși peste noapte când dau de dracu'.

Răspund. Aud doar respirația Danei în telefon.

– Soni... Am aflat de la maică-ta... Nici nu știu cum să zic, nu știu ce să zic.

– Păi nu zice nimic.

– Nu, deci... Pfff... Mi-a zis Radu că te-ai învoit, că nu ești ok, am zis să te sun, dar aveai telu' închis... În fine, și-am sunat la maică-ta mai devreme și mi-a povestit tot... Nu, deci... Mi-a căzut cerul în cap, Soni...

– Dana, Dumnezeule, nu trebuie să-mi explici sau să te scuzi că ai aflat, în puii mei. Ți-aș fi spus. Dar abia-mi revin și eu, adică...

– Ești ok? Adică cum dracului să fii ok... Trec pe la tine?

– Dacă poți...

– Dacă pot?! Hai, mă Soni... Termin repede pe-aici ce prostii mai am, mă-nvoiesc... Cam într-o oră și ceva maximum ajung.

– Dana, sper că nu ai zis nimănui...

– Nu, nu, chill! Cum să...

– Nu știu ce dracului se întâmplă... Sunt efectiv pe dos! Nu pricep nimic și totul e ca dracu'!

– Vorbim când ajung, Soni. Nu pot la telefon...

Nici nu voiam să mă gândesc cum era Dana. Cum ar fi fost invers, să aflu eu într-o dimineață că are cancer. Probabil aș fi înnebunit. Da, ar fi trebuit s-o sun imediat, sunt o tâmpită. Dar n-am putut să vorbesc cu nimeni, cu absolut nimeni. Nu am avut puterea. Când am văzut-o pe maică-mea în ce hal începuse să plângă pe culoarul ăla infect al spitalului, am fugit. Ca și cum aș fi lăsat boala acolo, ca și cum, dacă mă îndepărtam, verdictul nu era adevărat. Abia puteam să respir de frică, d-apăi să scot cuvinte pe gură.

Dar Dana mă iartă. Dana întotdeauna mă înțelege.

– Ce naiba faci cu toate astea? m-a întrebat mirată când a intrat.

Pe hol strânsesem deja multe pungi și cutii pline cu tot felul de nimicuri.

– Le-arunc, ce să fac cu ele?

– Le-arunci?!

– Da, le-arunc! Ce nu-nțelegi? Le-arunc.

– Da' ce naiba ai pe-aici?

Și-a început să cotrobăie prin ele.

– Lasă-le, Dana! – și am împins-o. Sunt tot felul... Nu știu, agende, fotografii... Mai ales cu Paul... Haine vechi, suveniruri de naiba mai știe unde, acte și garanții expirate de la aparate pe care nici nu le mai am, numai căcaturi.

– Cu Paul ai vorbit? Știe?!

– Nu, și nici nu vreau să afle! Gata, Dana! N-am nevoie de mila nimănui și n-am nevoie mai ales de trecut. Crede-mă, m-ar apuca toți dracii dacă l-aș auzi pe Paul acum. N-am nevoie de el! De fapt, nici nu știu de ce dracului am nevoie acum, dar nu de Paul, nu, nu, nu...

– Știi, poate ar fi bine să mergi la un psiholog.

– Da, să știi că pe psiholog o să-mi cheltui eu ultimii bani! Ca să nu mor așa, să mor liniștită.

– Hai, mă Soni... Poate te-ajută, de unde știi?

– Poate.

– Băi, nu mai fi așa! Te rog... Nu mori, Soni! Nu ai cum să mori! Știu că ai aflat târziu, dar... Sunt ceva șanse cu chimioterapia, am vorbit și cu maică-ta.

– Sigur, și cu încă ceva pumni de medicamente pe zi și cu... aproape că mă bufnea plânsul. O s-o fac, Dana, normal c-o să-n-cerc... Normal... Acum sunt plină de draci. Ai o țigară?

Dana a scos din buzunar pachetul ei, apoi a rămas înțepe-nită, cu el întins, privind în gol. Abia respira. Avea lacrimi în ochi și o figură pe care nu cred că i-o cunoscusem vreodată în cei peste zece ani de când ne știam. Arăta ca naiba. Alergase, cred. Părul ei blond, tot timpul îngrijit, acum stătea ciufulit în

toate direcțiile, hainele parcă abia-i veneau, parcă nu erau ale ei, machiajul îi era stricat din cauza plânsului...

– Dana, dă-mi o țigară, te rog.

Dar ea nu se mișca.

– Soni... să știi că dacă ți se întâmplă ceva...

Apoi a bufnit într-o criză de plâns. M-a luat în brațe, suspinând, dar eu am împins-o încet, încercând să-i spun că nu m-ajută deloc, că nu de asta am nevoie acum. La naiba, eu sunt aia care moare până la urmă! Deși încerca să mă încurajeze, se comporta de parcă ar fi fost deja la înmormântare.

S-a lăsat jos și s-a rezemat de perete. M-am așezat și eu lângă ea. Mi-a întins într-un final țigările. Ne-am aprins câte una.

Una lângă cealaltă, așa cum fuseserăm și în liceu sau în facultatea care nu ne folosește vreodată la ceva. Rockerițele retrase care își văzuseră de Nirvana, de Guns-ul și Guano Apes-ul lor, de filmele lui Tarantino, cu Johnny Depp, filmele cu droguri ieftine și muzici bune, comedii americane proaste, cărțile beatnicilor, cărțile cu vână, pe care le devoram și le furam din librării.

Trecuse mult timp și trecuseră multe. Păream pregătite pentru orice, însă nu pentru cancer. Nu ne-au învățat nicăieri despre asta. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se întâmple.

Mă uitam la Dana și îmi aminteam de tot, de câți bărbați se perindaseră prin paturile noastre, câte beții cu votcă și iarbă, câte nopți împărțiserăm râzând în hohote sau plângând pentru naiba știe ce sau cine, sau chiar noaptea aceea despre care n-am mai vorbit niciodată, când eram atât de triste și ne-am îmbătat atât de rău, încât am sfârșit culcându-ne împreună, de parcă toată viața fuseserăm lesbiene.

Am luat-o de mână, iar ea m-a strâns puternic. Ne priveam și ne-ntrebam când și cum am ajuns oare aici.

După demența din facultate și câteva joburi de început, lucram de ceva timp în niște birouri simandicoase la o bancă, cu același program nesfârșit de opt ore, aceleași prânzuri în ace-

leași locuri, aceiași amici sau colegi neinteresanți, aceleași planuri și distracții de doi bani, nevăzând în tot timpul ăsta că nu facem de fapt nimic și acum, brusc, pauză. Un stop violent. Un F5. Ne trezim din rutină în holul micuț al garsonierei mele, în liniște și într-o lumină slabă, văzând cum absolut tot ce-am trăit se duce pe lângă noi. Totul ne scapă din mâini de parcă ar fi ceva lichid și unsuros.

– Știi, Dana... Că e acum, că e peste treizeci-patruzeci, tot aici ajungem.

– Am uitat că la un moment dat murim, nu? și a zâmbit trist. Ne luăm în brațe.

– Ce-am făcut eu douăzeci și șase de ani, Dana? Am terminat un căcat de liceu și un căcat de facultate, am o diplomă care nu-mi folosește la absolut nimic, ascunsă printr-un sertar pe-aici, am lucrat printr-o grămadă de locuri până am ajuns la o bancă nasoală, m-am culcat cu trei bărbați și totuși ultimul mi-a spus că sunt o curvă... Cu patru, pardon.

– Patru?

– Ce, e mult? Hai, fă-mă și tu în toate felurile.

– Nu, Soni, draga mea... Eu m-am culcat cu patru doar anul ăsta și suntem abia în martie, și începe să rădă. Dar stai așa, stai așa. Care e al patrulea?

– Eee...

– E? Nu mi-ai spus?!

– Antrenorul de schi... de la Predeal, îți amintești?...

– Ești nebună?

M-am înroșit imediat.

– Cum Doamne iartă-mă nu mi-ai spus?

Și începe să rădă de mine.

– Păi... na... nu știu, după alea două ore pe care le-am plătit, am fost la un ceai și... Nu știu, Dana, ce vrei să-ți explic, pur și simplu s-a întâmplat. O dată. Asta tot nu mă face o panaramă.

– O, ba da!

– Dana, am cancer!

Dana râdea.

– Păi, da' nu erai, mă, cu Paul atunci?

– Paul n-a vrut să vină la munte de ciufut ce era! Ne certaserăm. Singura chestie e că... na, am fost pe banii lui, ce-i drept...

Râdem în hohote, apoi pauză. Liniște.

– Ce ți-a zis doctorul? m-a întrebat Dana, serioasă.

– Azi, mâine, în jumătate de an, într-un an cel târziu. Sau niciodată, râd eu.

– Da, ce tare a sunat niciodată...

– Păi da, față de un an de zile, zece sună ca o eternitate.

Am tras aer adânc în piept, mi-am făcut curaj și am luat câteva din plase, să le arunc. Dana s-a ridicat să mă ajute.

– Ești sigură? mă mai întreabă o dată.

– Foarte!

Strânsesem prostiile care încă îmi mai aminteau de Paul, în special. Câteva scrisori, fotografii, cadouri, bijuterii pe care mi le dăduse sau tot felul de lucruri pe care ni le luaserăm împreună. De când ne despărțiserăm și se mutase, asta cu aproape trei luni în urmă, rămăseseră o grămadă de lucruri uitate prin sertare. Cred că până atunci nu avusesem curajul să arunc trecutul la gunoi.

Trei ani care n-au însemnat mai nimic până la urmă. Mă gândisem chiar și la un copil, la o căsătorie, dar toate astea l-au speriat. Și bărbații arată ca dracu' când sunt speriați, mai ales de viitor, nici nu-i mai poți numi bărbați.

M-a lăsat. Fără prea multe explicații. Fără un motiv foarte puternic, fără măcar să zici că nu ne mai înțelegeam cine știe ce. Nu, pur și simplu. Și-a găsit repede o puștoaică de douăzeci și ceva. I-o sugea mai bine probabil. Avea pielea mai fină? Fundul mai ferm? A durut ca naiba, dar când am dat drumul la prima pungă în gura ghenei, n-am mai simțit nimic. Nu exagerez, odată ce moartea se mutase la mine neinvitată, numai de Paul nu mai aveam eu chef.

– Vrei să mă mut la tine o perioadă?

– O perioadă înseamnă foarte mult acum, Dana... Sigur că vreau să stai, vreau să-mi fii aproape, dar...

– Recuperezi timpul pierdut, a? râde ea.

– Recuperez un cur. Tu chiar crezi că am chef de asta? Nu mă interesează nicio relație, nicio ntâlnire, poate doar niște sex. Sex fără obligații, n-am timp de altceva.

– Previzibil.

– Previzibil, neprevizibil, mă doare în cur! Poate dacă aș fi făcut asta de câteva ori până acum, toate ar fi stat altfel. Dar nu! Eu am crezut că gata, am găsit masculul, am găsit dragostea adevărată și familia și toate cele... Un căcat și dragostea asta, Dana! Știi de câte ori am vrut să-mi bag efectiv picioarele și să mă fut cu un oarecare? Dar nu! Pentru că există societate și prejudecăți și nici nu știu cum să le mai zic... N-am vrut să fiu și nici n-am fost o parașută, dar e printre primele lucruri pe care le regret acum.

– Soni?!

– Ce? Aberez și io...

Dar nu aberam. Brusc, găseam ceva nou și incitant legat de sex. După ce Paul plecase, după destul de mult timp singură și după ce mai aflasem și de cancer, ideea de sex mă relaxa. Era poate singurul lucru care îmi mai lua gândul de la toate căcaturile.

– Ai chef de un film, ceva? m-a întrebat Dana, încercând să găsească o soluție pentru starea mea.

– Nea... filmul înseamnă pierdere de timp. Și îmi calculez fiecare minut în parte. Sunt trează de trei ore. E douășpe, nu?

– Aproape, răspunde Dana după ce se uită la ceasul ei de fițe.

– Bun, deci pe la două, la noapte, mă culc și îmi pun alarma la ceas pentru șase. Patru ore de somn îmi ajung.

– Patru ore?! Soni, tu acum trebuie să ai grijă de tine, nu să-ți fuți viața!

– Patru! Atât. O să-mi fac un program de-așa natură, încât să am cât mai mult timp. Duș în fiecare dimineață și nu mai mult de un sfert de oră. Cu epilatul se rezolvă prin chimioterapie, cred,

râd eu. Masa doar zece minute dimineața acasă, la fel și la prânz...
Și seara, dacă am poftă de ceva, să fie sigur undeva în oraș.

– Soni, exagerezi...

– Nu, Dana, chiar nu exagerez deloc! Mă fut, timpul meu e foarte-foarte prețios acum! A fost de fapt dintotdeauna, numai că... Oamenii uită de moarte, cum ai spus și tu.

– Bine, și... Ce-o să faci cu timpul ăsta?

– Ce-o să fac? Da' ce n-o să fac, râd. Orice. Orice care să mă facă să mă simt vie! Chestii noi, nu știu. Uite, acum mă duc să îmi iau niște lame de ras.

– Pentru?

– E, pentru... Lasă, că am văzut eu ce-nseamnă chimioterapia. Mă rad în cap de pe-acum.

– Ești nebună? Soni, ia o pauză, ia o gură de aer! Cum să te razi în cap?!

– Așa...

– Soni, ești în șoc, ai aflat de cancer, ok? Nu trebuie să te dai complet peste cap acum, stai să ne gândim, să...

– Să ce, Dana? Să ne gândim că ce? Să vorbim ce? E simplu. O să îmi cadă părul și n-am chef de asta. Oricum îl am scurt, tot aia e. Mi-ar sta la fel de bine, și începusem să-mi pipăi deja capul. Demi Moore arăta bine când a făcut asta. Și-așa-ntotdeauna mi s-a spus că semăn cu ea...

– Ok, încep să-mi imaginez ce ne așteaptă – și-și pune mâna în cap.

– Ce ne așteaptă? Pur și simplu nu vreau să mă trezesc cu bucați de păr prin casă.

Poate a fost un fel de grabă, cum tot încerca Dana să-mi spună, dar nu mă interesa. Graba era ceva bun; graba, gesturile spontane, chiar și fără sens, erau ok. Nu mai calculam dacă ceea ce făceam era bine sau era rău, binele și răul au dispărut imediat, așa cum se întâmplă în orice situații de criză, când nu mai e loc de ipocrizie. Rămân doar sentimentele rezultate din acțiuni. Și după ele alergam eu.

Mi-am luat lamele de la magazinul de jos. Mi-am pus în Winamp primul album de la Doors. M-am dus la baie, am dat drumul la apă caldă, mi-am dat cu șampon ca să aluneca lama mai bine. Senzația a fost mai fascinantă decât mă așteptasem să fie. Lama aluneca perfect pe conturul capului și pentru prima oară am văzut scalpul meu clar și culoarea lui perfect albă.

Cu fiecare smoc de păr aruncat, simțeam că se duce o parte din mine. Nu știam exact ce și cum se schimba înăuntrul meu, dar mă simțeam cumva mai ușoară, mai liberă și, culmea, mai vie ca oricând. N-a durat mai mult de un sfert de oră. Mai mult m-am holbat în oglindă după aceea. Mi-am întins apoi o cremă emolientă și mi-am masat pielea sensibilă a capului. Aproape că mă excita. Arătam bine. Păream mult mai tânără în primul rând, nu mi-ai fi dat mai mult de douăzeci. O adolescentă rebelă, nonconformistă și sexy. Eram toată un zâmbet. Era schimbarea de care aveam cea mai mare nevoie.

Să te fut, cancerule, mi-am spus iar în gând. Vierme nenorocit! După ce m-am maimuțărit destul în oglindă și am fumat o țigară, am mers rapid în bucătărie să fac ordine. Am deschis sertarele și am scos toate afară. Dana, evident, încerca să mă calmeze. Am luat două farfurii plate, două adânci, două furculițe, două linguri, două lingurițe și două cuțițe, cele mai colorate, după care le-am pus într-un sertar. Restul le-am îndesat într-o altă pungă, pe care am aruncat-o la ghenă. Am mai păstrat două pahare, două căni și câteva chestii cu care să pot găti ceva rapid, dacă am chef, o tavă, un bol, o tigaie, niște palete, restul – la vedere. Ce atâtea prostii, care nu vor folosi la nimic? Doar ce-mi trebuie mie și cel mult unui prieten în trecere.

Și-n tot acest timp, umblând de colo-colo, am observat cât de plăcut era să simt și cel mai mic curent în jurul capului. Ce senzație... Ne-am așezat iar la o țigară, iar atunci mi-a venit:

– Linge-mă pe cap!

– Ce?!

– Linge-mă pe cap!

— Soni...

— Te rog și n-o să insist, vreau să mă lingi pe cap acum! Acum! Fără explicații, fără nimic.

Oricât de nebună aș fi părut, Dana n-a mai comentat. S-a apropiat destul de speriată. Eu stăteam pe scaun, iar ea s-a aplecat încet, cât să-i simt respirația exact pe vârful capului, după care m-a atins cu limba ei umedă. Apoi s-a retras rapid.

— Nu așa, proasto! De la ceafă până pe frunte, lins ca lumea! Serios! Vreau să văd și eu cum e. Hai, mă Dana...

Și-a scos limba și în sfârșit m-a lins.

Am încercat cât am putut să-mi maschez reacția, dar nu știu dacă am reușit. Mi-am dat drumul aproape instantaneu. În permanență o dungă de salivă rece rămânea în spatele limbii ei foarte calde. Toate aceste senzații erau mult mai intense decât pe oricare parte a corpului. Pielea mi s-a făcut de găină, un fior mi-a trecut prin toți mușchii și am avut două orgasme, unul după altul.

Iar viermele dinăuntru meu scrâșnea ca un animal împușcat, părând că-și dă ultima suflare. Când a ajuns în dreptul frunții, i-am spus să nu se oprească. Dana a continuat pe mijlocul feței, umezindu-mi nasul, buzele și bărbia. Am mai ținut ochii închiși câteva secunde, până am început să simt cum saliva ei rămasă pe ceafă începea să se usuce.

Am deschis ochii și am văzut-o pe Dana, speriată. Mi-am dat seama cât de singură sunt și m-a bufnit plânsul.

Am vorbit cu Dana despre o grămadă de treburi și probleme. Ce urma să fac cu serviciul, cum îmi voi depune demisia, cum voi evita întrebările curioșilor, cum îmi voi lichida cardurile, cum și alte cum, numai treburi plictisitoare, de care voiam să scap repede.

Cam la zece minute mai zăream câte ceva prin cameră care mi se părea în plus și-l aruncam, întrerupând dialogul și observând cum de fiecare dată Dana dă ochii peste cap.

Mi-am făcut curaj și am sunat-o și pe maică-mea spre seară, să stabilesc ce urma să fac cu tratamentul.

Am rugat-o să se ocupe ea de tot, de hârțogăraie, programări și toate cele. I-am promis doar că mă voi ține de chimioterapie, asta pe lângă celelalte n medicamente și n teste pe care urma să le mai fac. Niciuna dintre noi n-a plâns la telefon, am tratat totul de parcă ar fi fost vorba despre o simplă operație de apendicită. Dialogul a fost lejer, un ce mai faci, ți-e bine, să te odihnești, să mănânci ceva, să ieși și tu prin oraș, vrei să ne vedem să vorbim, prostii d-astea, cu răspunsuri de genul da sau ok sau vedem mai încolo.

Pe seară am ieșit cu Dana în Big Mamou. Ce dor îmi fusese de Big, mi-am dat seama. Iubeam clubul ăla, care tot timpul îmi dădea senzația că apăruse peste noapte, că era o improvizație, la fel ca și jazzul sau bluesul care se auzeau în surdină. Câteva scaune și mese de terasă total rupte din peisaj, multe prostii pe pereții care aveau o vâruială ciudată, un roz închis și plin de zgârieturi. Un arbore genealogic al jazzului în dreapta, pe care îl studiam de fiecare dată când veneam acolo. Sigur, a trebuit să mă îmbolnăvesc de cancer ca să-mi amintesc cum îmi place să mă distrez. Măcar eu mi-am amintit. Voi, toți oamenii sănătoși, care ajungeți la fix la birou ca să nimic și sorbiți plictisiți o cafea proastă ca să vă treziți din nimic pentru nimic, apoi sunteți de vreme-acasă ca să atingeți apogeul nimicului, ați înțeles exact, da, hai că știți, nu e greu, Nimic!

Shot-urile de tequila adunate și atmosfera au făcut ca viermele să scrâșnească din nou. Asta era satisfacția supremă.

Dana sorbea din bere, era tristă ca o gutuie uscată.

— Ce-ai, mă? am smucit-o un pic de umăr.

— Ce-am? O să mor, o să mori! a izbucnit.

— Pe bune?! am răs. O să murim cu toții! Ce descoperire!